

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

23 IULIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 30 (702) † ANUL XIV

MINUNI PRIN CREDINȚĂ

- *Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut -*

Minunea este un fapt extraordinar, cutremurător, pe care nu-l poate face decât Dumnezeu. Omul nu poate face minuni decât dacă este sfânt, dar și atunci tot puterea lui Dumnezeu lucrează în el. Dar minunea nu este ceva ieșit din comun. O minune este reintrarea în normalitate. O minune se face asupra unui om care-i bolnav, care este orb, care este șchiop, care este paralizic, care este într-o suferință, plin de bube, care abia de mai suflă, e pe moarte, și atunci intervine Dumnezeu și face doar o minune. Dar minunea nu face altceva decât să-i restabilească ordinea. Orice suferință din lume se cheamă în termeni medicali patologie. Că se spune: e un caz patologic, adică este un caz anormal, ieșit din normalitate. Starea normală a omului este sănătatea. Fiindcă așa l-a creat Dumnezeu. Pe Adam și pe Eva i-a făcut oameni sănătoși și întregi și fără boli și care nu aveau în față perspectiva de a se îmbolnăvi. Răul în

lume l-a adus omul prin neascultare. Dar nu numai prin neascultare, dar și prin lașitate. Odată cu greșeala primilor oameni și cu lașitatea lor - *două păcate unul după altul* - a intrat păcatul în lume și a intrat și suferința. Microbii nu i-a creat Dumnezeu, nici virusii. I-a creat omul, prin om s-au creat. Omul nu are limită când este îndemnat și dispus să facă rău. De aceea orice minune care vindecă o suferință este o reintrare în normalitate. Dumnezeu nu vrea să facă din noi îngeri, nu vrea să facă supraoameni. Vrea să redevenim doar oameni! Așa cum ne-a creat El la început! Să fim normali și plini de sănătate. De aceea noi când cerem de la Dumnezeu să ne dea sănătate, nu cerem altceva decât să revenim în normalitate. O sănătate poate să ți-o dea și doctorii. Ce face doctorul? Decât te vindecă în timp. Cu medicamentele lui, cu exercițiile lui, cu toate metodele lui, te vindecă în timp. În două săptămâni, într-o lună, într-un an, în cinci ani. Dumnezeu nu face așa, le concentrează în timp. Ceea ce face doctorul în real, Dumnezeu face într-o singură secundă. „*Vezi!*”, și orbul vede. „*Ridică-te!*”, și se ridică ologul. „*Lazăre, ieși tu afară!*”, și Lazăr, mort de patru zile iese afară. Dumnezeu nu face altceva decât operează asupra timpului. Ca să redevi om normal dintr-un om anormal nu se spune că ai devenit Dumnezeu sau ai devenit proroc. Ești pe picioarele tale. Așa trebuie văzut acest lucru. Însă este important un lucru. Puterea lui Dumnezeu este aceea care operează minunea. Dar este necesar ca ea să se întâlnească cu credința omului. Nu vindecă Dumnezeu singur. Și nu te vindecă împotriva ta! Dacă tu vrei să-l spui: „*Doamne, nu cred în Tine! Nu ești!*” sau „*Ești rău pentru că datorită* →

„*Te m-am îmbolnăvit*”, Dumnezeu nu te vindecă pentru că nu intri în dialog cu El. Practic, i-ai întors spatele lui Dumnezeu. Este foarte important ca dorința ta de a te vindeca să se îndrepte spre Dumnezeu cu acel: „*Doamne, miluiește!*”. Adică ai milă de mine, pentru că eu, prin mine însumi nu pot face nimic. Tu ești cel care mi-ai dat sănătatea și tot Tu ești Cel care mă vindeci de o boală. De aceea, de cele mai multe ori, când Domnul înainte de a face minunea îl întreabă pe el, pe cel care îi stă în față: „*Crezi că pot să fac Eu aceasta?*”. Și de fiecare dată dă răspunsul: - dacă spune cred - „*Credința ta te-a mântuit*”. Nu spune: „*Eu te-am mântuit, Eu te-am vindecat!*”. „*Credința ta s-a întâlnit cu puterea Mea*”. Dacă nu se întâlnesc aceste două puteri, miracolul nu se întâmplă, rămâi mai departe cum ai fost. De aceea când cerem ceva lui Dumnezeu, să o facem cu credință puternică. Dumnezeu ne întreabă fără ca noi să auzim: „*Crezi că pot să fac Eu aceasta?*” Și noi răspundem: „*Cred, Doamne!*”, și Dumnezeu lucrează.

Sfinții Părinți de la Sinodul al cincilea ecumenic - 25 iulie

Sinodul V Ecumenic s-a întrunit la Constantinopol pe vremea Împăraților Iustinian și Teodora începând cu data de 5 mai până pe 21 iunie, anul 553 după Hristos. A fost alcătuit din 165 de Părinți purtători de Dumnezeu. Ședințele Sinodului n-au fost conduse de un singur ierarh, ci de un prezidium alcătuit din: Eutihie al Constantinopolului, Apolinarie al Alexandriei, Domnin de Theopolis din partea patriarhului Antiohiei și, pe rând, episcopii Ștefan, Gheorghe și Damian din partea patriarhului Eustochie al Ierusalimului. Sinodul a anatemitizat pe Origen, pe Didim cel Orb și pe Evagrie Ponticul și dogmele lor, precum: preexistența sufletelor, metempsihoza, doctrina că iadul va lua sfârșit, că demonii vor reveni la harul angelic, doctrina despre învierea sufletelor fără trupuri, despre existența însuflețită a corpurilor cerești și alte erezii. Al V-lea Sinod Ecumenic, după cum spune Sfântul Nectarie, este mai puțin important decât cele patru Sinoade Ecumenice precedente în ce privește caracterul său, pentru că a fost convocat nu pentru a decide asupra unei dogme de credință și pentru a dezbate o problemă duhovnicească nerezolvată, ci pentru a păzi duhul corect al Sinoadelor precedente mai-sus menționate. De asemenea, ca să se ajungă la o reconciliere cu cei care s-au rupt de Biserică în urma Sinoadelor III și IV Ecumenice și să readucă pacea în Biserică și în Stat. Din acest motiv, caracterul Sinodului V Ecumenic este mai degrabă preventiv, tranzitoriu și reconciliator decât unul dogmatic. Începând cu acest Sfânt Sinod Ecumenic, avem de-a face nu o nouă etapă în istoria Sfințelor Sinoade.

Prea proslăvit ești, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce ai așezat pe Părinții noștri luminători pe pământ; și printr-înșii pe noi toți ne-ai îndreptat la adevărata credință, Mult-îndurate, slavă Ție.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Cum ne arătăm bunătatea față de aproapele?

Răspuns: Prin iubirea practică, prin părtașia noastră vie la bucuriile și la tristețile lui, prin ajutorul oferit în bolile și încercările lui, prin râvnă în orice situație de a-i sluji lui. Sfântul Apostol Pavel scrie: „Datori suntem noi, cei tari, să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine spre zidire, că și Hristos n-a căutat plăcerea Sa, ci precum este scris: ocările celor ce te ocărăsc pe tine au căzut asupra mea” (Romani 15, 1-3). Toți creștinii ortodocși suntem mădulare ale trupului divino-uman al lui Hristos. Deci, atunci când suferă un mădular, suferă împreună și toate celelalte mădulare, și când se preamărește un mădular, se bucură împreună toate celelalte mădulare. „Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?” (2 Corinteni 11, 29) grăiește Apostolul.

Întrebare: Cum putem să dobândim prețuirea celorlalți?

Răspuns: Noi nu trebuie să căutăm prețuirea oamenilor ci, rămânând indiferenți la părerea lor, să urmărim întotdeauna binele. Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul” (Filipeni 4, 8) nu cum să dobândiți prețuirea și respectul oamenilor. De altfel, este cunoscut că adevărații creștini nu numai că nu sunt cinstiți, dar și disprețuiți și batjocoriți și osândiți de către oamenii lumesti. „Toți vă vor urî din pricina Mea” a profetizat Domnul (Luca 21, 17). Dar, „dacă vă urăște lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște” (Ioan 15, 18-19). Creștinul nu poate să jertfească legea lui Dumnezeu, pentru ca să dobândească cinstea, slava și prietenia lumii „Nimeni nu poate să slujească la doi stăpâni” (Matei 6, 24). „Cel care vrea să fie prietenul lumii, se face vrăjmașul lui Dumnezeu” (Iacov 4, 4)

Întrebare: Cum este iubirii adevărate față de aproapele?

Răspuns: Iubirea adevărată față de aproapele este întâi de toate curată, sinceră și lipsită de ipocrizie, așa cum menționează Sfinții Apostoli în Epistolele lor: „dragostea să fie nefățarnică” (Romani 12, 9). Sfântul Apostol Petru îndeamnă: „Curățindu-vă sufletele voastre prin ascultarea de adevăr spre nefățarnică iubire de frați, iubindu-vă unul pe altul din toată inima, cu toată stăruința” (1 Petru 1, 22). A doua trăsătură caracteristică a iubirii adevărate este consemnată în Epistola Sfântului Evanghelist Ioan: „Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3, 18). Deci, prin fapte se arată veridicitatea iubirii. Sfântul Apostol Iacov scrie: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrană cea de toate zilele și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți în pace! încălziți-vă și vă săturați, dar nu le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul?” (Iacov 2, 15-16). A treia caracteristică a iubirii adevărate este spiritualitatea. Iubirea noastră față de aproapele trebuie să fie sinceră și lipsită de ipocrizie. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 28 iulie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 29 iulie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	15 ⁰⁰	Cateheză pentru copii
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 30 iulie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰	Vecernie

Câinele fugar

Într-un orașel, trăia un câine pe nume Spic. Câinele era foarte fericit cu viața sa, mai ales că toți oamenii îl iubeau. Dar fericirea lui Spic nu a durat foarte mult. Într-un an, o foamete năprasnică a lovit orașul și câinele nu mai găsea nimic de mâncare, așa că, a luat hotărârea să fugă departe de casă. Nici în orașul în care a ajunsese, hrana nu era ușor de procurat. Rătăcind pe străzi, Spic a ajuns în cele din urmă în curtea unei case unde a găsit ceva de mâncare și în felul acesta și-a astâmpărat foamea care îl chinuia. Într-o zi, câinii care locuiau în zonă l-au văzut și cum și-au dat seama că este un intrus, l-au atacat și i-au făcut o mulțime de răni. Speriat, Spic a rupt-o la fugă până când câinii care l-au atacat au rămas nevăzuți. Când s-a oprit din fugă pentru a-și trage sufletul, Spic era foarte speriat și a realizat în acel moment cât de mult îi lipsește orașul în care s-a născut. Atunci și-a zis: „Mai bine plec din locul acesta! Chiar dacă în orașul meu se găsește greu hrana, dar măcar câinii de acolo sunt blânzi, la fel ca mine”. **Morala:** Cei care țin la tine nu te vor invidia și nu vor deveni inamicii tăi pentru ceea ce ești.

Munca și lenea

Într-o casă mare cu o grădină imensă, trăia un tânăr leneș. El se trezea în fiecare zi aproape de prânz, mânca bine și se trântea la loc în pat. Băiatul avea și un papagal, pe nume Roco. Roco îl urmărea pe tovarășul sau leneș și era tot mai mirat de felul în care el trăia. Într-o zi, Roco îl întreabă pe leneșul său stăpân: „Nu ai obosit să stai în pat zi și noapte? Soarele e sus pe cer, iar oamenii sunt istoviți deja după jumătate de zi de muncă. De ce ești atât de leneș?”, a întrebat papagalul în timp ce își scutura penele. Tânărul cască cu poftă și îi răspunde papagalului: „În fiecare dimineață, când mă trezesc, doi prieteni îmi șoptesc în ureche. Un prieten e Munca și celălalt e Lenea. Munca îmi spune: Trezește-te! Ai o grămadă de treabă astăzi. Timpul trece, nu-l pierde dormind. Dar Lenea îmi spune și ea: De ce te grăbești să te trezești? Dormi mai mult. De ce să muncești când sunt alții care pot să muncească mai mult decât tine?”. Tânărul continuă: „Îi ascult cu atenție pe ambii prieteni. Și uite așa îmi trece timpul, în timp ce stau întins în pat”.

Bătrânul și pisica

Într-o zi, un bătrân se plimba în pădure și a văzut o pisicuță care era căzută într-o groapă. Biata pisică se chinuia în zadar să iasă de acolo, așa că, bătrânul s-a apropiat de groapă cu gândul de a salva pisica neajutorată. Când l-a văzut acolo, pisica a început să îl zgârie pe mână pe cel ce venise să o salveze. Bărbatul a tras mâna zbierând de durere, dar nu s-a oprit și a încercat să ajute în continuare pisica. Un alt bărbat care a urmărit întreaga scenă, i-a strigat bătrânului: „Omule, nu o mai ajuta. O să iasă de acolo singură!”. Bătrânului nu i-a pasat și a continuat până când a reușit să salveze pisica. Apoi s-a îndreptat spre cel care îl privise până atunci: „Fiule, pisicile au în instinct să muște și să zgârie, dar datorită mea este să le iubesc și să am grijă de ele”. **Morala:** Poartă-te cu cei din jur după propriile valori și credințe, nu după ale lor. Tratează-i pe ceilalți așa cum îți dorești și tu, la rândul tău, să fii tratat.

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

